

ချစ်ဦးညို

အမည်မှန်ကုမ္ပဏီ

၁။မိမိ၏ စာရေးသက် (၂၅) နှစ်အတွင်း ရတနာသုံးပါး အခြေခံ၊
ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုများ ရေးသားပုံနှိပ် ထွက်ပေါ်ခဲ့သည်မှာယခုအထိ (၁၆)
အုပ်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ယင်းတို့အနက် ဇာတ်တော်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့ ကို
ပြန်လည်ရေးသားသောဝတ္ထုများမှာ -

(၁) ငြိမ်းချမ်းရေးမဟာတမန်

(မဟောသဓာဇာတ်တော်ကြီး) - (၁၉၈၉) (၂) စာမရှိသို့ ထူးထူးခြားခြား

(ဘူရိဒတ်ဇာတ်တော်ကြီး) - (၁၉၉၂)

(၃) ဣန္ဒပတ္တနလုံးသား

(ဝိဓုရဇာတ်တော်ကြီး) - (၁၉၉၃)

(၄) ဟိမဝန္တာခရီးသည်

(မဟာဇနက ဇာတ်တော်ကြီး) - (၁၉၉၅) (၅) ဝသုန်ဤမြေ

သိကြားစေသက်သေညွှန်း

(ဝေသန္တရာဇာတ်တော်ကြီး) - (စီစဉ်ဆဲ) နှင့် ယခု

(၆) အဓိဋ္ဌာနကုမာရ (တေမိဇာတ်တော်ကြီး) - တို့ဖြစ်ပြီး

ငြိမ်းချမ်းရေးမဟာတမန်နှင့် ဟိမဝန္တာခရီးသည်တို့ကို ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး
ဖြစ်လေသည်။

၂။ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုစာများကို မိမိဤသို့ရေးဖြစ်နေခြင်းမှာ

ပါဠိပိဋကကျမ်းတို့၌ မွေနှောက်ချောက်ချားနိုင်စွမ်း ရှိလှ၍ မဟုတ်ကြောင်း အရင်းခံမှာ ‘သဒ္ဒါ’ ပင် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှ တစ်ဆင့် ဓမ္မ၊ အဓမ္မကို ခွဲခြားသိမြင် နိုင်စေရေးအဆုံး၌ သန္တရသသို့ ဆိုက်ရောက်စေရေးတို့သာ ဖြစ်ပါကြောင်း အလျင်းသင့်တိုင်း ကျွန်တော်သည် အမှာစာများအဖြစ် ရေးခဲ့ပါသည်။

ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုစာများ ရေးရင်းမှာပင် ကျွန်တော်သည် တစ်ခုသော သဘော၌ ပို၍ ပို၍ သက်ဝင်ယုံကြည်လာခဲ့လေသည်။ ထိုသဘောမှာ နည်းလမ်းနှင့်ဦးတည်ချက်တို့ အဆင်ပြေပြေ ဆက်စပ်မှုပင်ဖြစ်သည်။ ဦးတည်ချက်ကောင်း တစ်ခုဆိုသို့ နည်းလမ်းကောင်းဖြင့်သွားမှသာ၊ အသေအချာ ဆိုက်ရောက်လေသည်။ ဦးတည်ချက် ကောင်းများမှ ချမှတ်ကာ ယင်းဆိုသို့ ရှေးရှုလှမ်းချီပါလျက် နည်းလမ်းကောင်းကို အသုံးမပြုမိသဖြင့် လမ်းချော်ကာ မူလရည်ရွယ်ရင်းမှ သွေဖီသွားကြသော သာဓကတို့သည် လူ့လောကတွင် အမြောက်အမြား ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေပြီ။

ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ အပါအဝင် ဗုဒ္ဓစာပေ၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်ဆောင်တို့ အကြောင်းမှာ ဦးတည်ချက်ကောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးဆိုဖွယ် မရှိတော့ပါပြီ။ ထိုဦးတည်ချက် အဘော်သို့ ဆိုက်ရောက်အောင် နည်းလမ်းတည်းဟူသော ဝတ္ထုရေးနေလျက်ကပင် မိမိ၏ နည်းလမ်းသည် တကယ်ပဲ ထိရောက်ဂုဏ်မြောက်ပါ ၏ လော ဟူ၍ မကြာခဏ တွေးဖြစ်လေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ဝတ္ထုအဆုံး၌ အကယ်ပင် သန္တရသသို့ ဆိုက်ပါ၏ လော။ ဝတ္ထု၏ အစ အလပ်တို့တွင် သရုပ်ဖော်ပြသော အခြားရသများ (ဘယာနက၊ ဝိဘတ္ထ၊ ကရုဏ၊ အဗ္ဘတစသည့် . . .) က၊ အလေးကဲနေသလော . . . ဟူသော အတွေးပင်ဖြစ်လေသည်။

၃။ ပါရမီဆယ်ပါးနှင့် ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့၊ အလောင်းတော်ဘဝ ဖြစ်စဉ်များကို ယှဉ်တွဲတင်ပြကြရာ၌ တေမိဇာတ်ကို အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီနှင့် တွဲစပ်ပြလေ့ရှိသည်။ လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဥတ္တမပုရသဒီပနီ၌

‘စိတ်ပဓိညာဉ် မရွေ့မပြောင်းသည်ကား အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီတည်း’ ဟု အလျဉ်းအားဖြင့် ဖော်ပြလေသည်။ အကျယ်အားဖြင့်ကား အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ ဟူသည် အခြေမူလ သမ္ဘာရဖြစ်သော ဒါနအမှု၊ သီလအမှု၊ ပညာအမှု၊ ဓနက္ခမ္မအမှု စသည်တို့၌ မရွေ့မယိုင် ကြံခိုင်ခြင်း လက္ခဏာ ရှိသည်။ ယင်းတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များကို နှိမ်နင်းဖယ်ရှားသည်။ ယင်းအမှုတို့၌ မတုန်မလှုပ်၊ တည်မြဲသော အနေဖြင့် ထင်ရှားသည်။

ထို့ထက်ပို၍ ရှင်းအောင်ဆိုရလျှင် အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီဟူသည်မှာ ကောင်းသောလုပ်ငန်းများကို ပါရမီမြောက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ ပျက်ပြား ယိမ်းယိုင်ခြင်းမရှိရအောင် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသာ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းရာ၌ အလောင်းတော် တေမိမင်းသား အခြံအရံအဖြစ် အနီးကပ်ထားရှိသော အခြားပါရမီများမှာ ခန္တီပါရမီ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ သည်းခံခြင်းဟု အများသိပါသည်။ သို့သော် တေမိမင်းသား၏ သည်းခံမှုသည် အသေမဟုတ် အရှင်ဖြစ်သည်။ အနှုတ်သဘောမဟုတ်၊ အပေါင်းသဘော ဖြစ်သည်။ အစုန်သဘောမဟုတ်၊ အဆန်သဘောဖြစ်သည်။ အနိဌာရုံ (အဆိုး) တို့၏ ထိပါးခြင်းကို သာမက၊ ဣဌာရုံ (အကောင်း) တို့၏ ဖြားယောင်းခြင်းကိုလည်း ကြံကြံခိုင်ကာ အဓိဋ္ဌာန်ကို မြဲစေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုအဆိုးအကောင်းတို့၏ ထိပါးတိုက်ခိုက်မှုက မခံသာတော့အောင် ပြင်းထန်ခြင်းမက ပြင်းထန်လာသောအခါ အဓိဋ္ဌာန် ပျက်မတက် သည်းခံခြင်း လျော့ပါးသွားသည်များကို ကြုံရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် တေမိမင်းသားသည် အလေးအနက် ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းခြင်းတည်း ဟူသော ဉာဏ်ကိုသုံးရလေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပညာပါရမီ၏ ခွန်အားကို အထောက်အပံ့ ယူခြင်းဖြစ်သည်။

၄။ လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူသည် ဤတေမိဇာတ်တော် (အဓိဋ္ဌာန်ကုမာရ) ကို ဖတ်ရှုရင်း ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်လမ်းတို့၌

တွေ့ကောင်းတွေ့ရမည် ဖြစ်သော အထူးထူးသော ရသများကို ခံစားလျက်
(ထိုခံစားမှု၌ သာ ယစ်မူးရပ်တန့် မနေဘဲ) တေမိမင်းသား၏ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ၊
ခန္တီပါရမီ၊ ပညာပါရမီများကိုပါ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်နိုင်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုပါသည်။
အကယ်၍ ထိုသို့သော နှလုံးသွင်းမှုကို တပင်တပန်း အားထုတ်ရယူရသည်ဆိုပါလျှင်
မိမိ၏ ဝတ္ထု (နည်းလမ်းကောင်း) အရာ၌ ညံ့ဖျင်းသောကြောင့်ဟူသော
မှတ်ယူရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်ဦးညို

၈ - ၄ - ၂၀၀၂

*

“...ခု ငါပါရမီ၊ ရင့်ပြီးသောအား၊
များများ ချီးမြှောက်၊ မအံ့ လောက်တည့်၊
ကျော်ချောက်လူမြေ၊ လွန်လေရှေးခါ၊ ငယ်စွာပျိုဘိ၊
တေမိမင်းလျာ၊ ဖြစ်သောခါလည်း၊ ပြည်ရွာ မိဘ၊
နန်းမ ရာအိမ်၊ စည်းစိမ်စွန့်ပစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်က၊
ပျိုမျစ်ငယ်လွန်၊ မြိုင်၎င်းတောဖျား၊ သစ်ရွက်စား၍၊
ခေါင်း ပါးစာရေ၊ ကျင့်ဖူးလေဟု၊ သံခြေထင်ရှား၊
မြွက်ကာကြား ၍၊ တရားရိပ်ခြည်၊ အစဉ်တည်သည်၊
ကျွတ်မည် ဘယ်မျှ ထောင်ရာနည်း...”

(လက်ဝဲသုန္ဒရ)

*

အခန်း (၁)

နွေးထွေးမွှေးပျံ့သော ရင်ခွင်သည် ရုတ်ခြည်းပင် အေးစက်နံ့စော် သွားသည်ဟု ထင်လိုက်၏။ နူးညံ့သော အပွေ့အဖက် အထိအတွေ့သည်လည်း ကြမ်းတမ်းခက်မာခြင်းသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဖခင်တစ်ဦး၏ ရင်ခွင်သည် တစ်မုဟုတ်ချင်းပင် ဤသို့ ဆန့်ကျင်ပြောင်းလဲ သွားသလေ။

အံ့ဩခြင်းဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖခမည်းတော်၏ မျက်နှာသွင်ကို အနီးကပ် အောက်ဘက်မှ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းမှာ ယခင်ယခင်တွေ့ မြင်နေကျ အသွင်များနှင့် လုံးဝခြားနားနေ၏။ လည်ပင်ကြောကြီးတွေ ထောင်နေသည်။ နှာသီးဖျား၊ နားရွက်ဖျားတွေ နီနေသည်။ နားထင်နားရင်းနှင့် နဖူးပြင်ထက်မှာ အသားအရေတို့ တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်နေသည်။

အို . . . မျက်လုံးတွေ . . . ။

အဖ၏ မျက်လုံးတွေ ဘယ်သို့ ဖြစ်လေသနည်း။ စောစောလေးကပဲ သားကို လှမ်းပွေ့ယူစဉ်မှာ ဖခင်တို့၏ မေတ္တာရည်ဖြင့် ရွန်းလဲ့တောက်ပခဲ့သော မျက်လုံးများ၊ ချစ်ခြင်းဖြင့် ပြုံးရယ်နေသော မျက်လုံးများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယခု . . . ထိုမျက်လုံးများ ဘယ်ရောက်သွား လေသနည်း။ ပြည့်ရှင်မင်း တို့၏ မျက်လုံးအိမ်များသည် ဤသို့ဤနှယ် ပြောင်းလဲတတ်သလော။

ချစ်ခြင်းဖြင့် ရွန်းလဲ့ဝင်းစိုခဲ့သော မျက်လုံးများနေရာမှာ မိုင်းမှုန်သော၊ နီမြန်းသော၊ အလျှံလက်သော၊ အခိုးထွက်သော မျက်လုံးများ ရောက်ရှိနေ၏ ။

ဒါဟာ ခမည်းတော်ရဲ့ မျက်လုံးတွေမှ ဟုတ်ပါလေစ။

အံ့ဩခြင်းမှသည် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ကူးပြောင်းစ ပြုလာ၏ ။

နွေးထွေး ညံ့သက်နေခဲ့ရာမှ အေးစက်တင်းမာသွားသော ရင်ခွင်၊

ချိုမြိန်လက်နေခဲ့ရာမှ စူးရဲ မှိုင်းမှုန်သွားသော မျက်လုံးများ၊ အပူငွေ့သည်
ဖခင်ရင်ခွင်ထဲရှိ မိမိတစ်ကိုယ်လုံးသို့ ကူးဟပ်လာသည်ဟု ခံစားရ၏ ။

အဘယ်အရာကများ ဤသို့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲအောင် စွမ်းအားကြီးစွာ
ပြုလုပ်ဖန်တီးလိုက်လေသနည်း။

‘သင်းတို့ကို ရှေ့တော်မှောက် သွင်းလိုက်ကြစမ်း’

အလိုလေး . . . ။

ဖခမည်းတော်၏ အသံသည်လည်း သိသာပြောင်းလဲသွားပါပကော။

အနီးကပ်ကြားရသော အသံကြောင့် ထိုအသံ၏ ကြမ်းခက်စူးရှခြင်းက နားထဲသို့
ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်သွားသည်။ အအိမ်ထဲမှ သံလျှက်ကို တစ်ချက်တည်း

ဆွဲထုတ်လိုက်သည့်နှယ်သော အသံမျိုး။ သံသံချင်း၊ ကြေးကြေးချင်း။

ကျောက်ကျောက်ချင်း ထိခတ်လေသော အသံမျိုးသည် နားဝအနီးတွင်
ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးပေါက်ကွဲသွားသည်။

သင်းတို့ကို . . . တဲ့။

မည်သူတွေနည်း။ ဘာကြောင့် ဖခမည်းသည် ဤမျှ ရုတ်တရက်

ခတ်ထန်တင်းမာသွားရ လေသနည်း။

နန်းရင်ပြင်သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွား၏ ။ အစုလိုက် အစုလိုက်

ခစားနေကြသော မှူးမတ်ပရိသတ် ဗိုလ်ပါတို့သည် အုတ်အုတ်သဲ့သဲ့ဖြစ်သွားသည်။

ဖခမည်း၏ ရင်ခွင်ထဲနေရင်း ပလ္လင်ထက်မှ အပေါ်စီးမြင်နေရသော မြင်ကွင်းသည်
လေပြင်းအသုတ်ဝယ် ယိမ်းငိုက်လှုပ်ယမ်း သွားသော ကောက်ပင်ထိမ်ဖျားနှယ်

ဖြစ်တော့သည်။

နန်းရင်ပြင်၏ ဟိုမှာဘက် တံခါးမုခ်ဆီမှ ထူးခြားသော အသံများ ကြားလိုက်ရ၏ ။ ချင်ချင်အသံတွေ။

လေးလံထူပြစ်သော အရာများ အချင်းချင်း တိုက်ခတ်ထိတွေ့သံတွေ။ မကြာမီပင် အဖြေ တွေ့လိုက်ရ၏ ။

သံကြိုးတွေ အထပ်ထပ်နှောင် တည်းထားသော ယောက်ျားကြီး လေးယောက်၊ လက်ကောက်ဝတ်၊ ခြေကျင်း၊ လည်ပင်း၊ ခါးနေရာများတွင် သံကွင်းတွေ စွပ်ဝတ်ထားပြီး ထိုသံကွင်းများမှ သံကြိုးကွင်းဆက်များ လှုပ်ခါနေ၏ ။ ယောက်ျားကြီး လေးယောက်တို့၏ လက်၊ ခြေ၊ လည်၊ ခါးနေရာသံကွင်းများမှ သံကြိုးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်သွယ်လျက် ရှိ၏ ။

သံကြိုးသံ တချွင်ချွင်ဖြင့် နန်းရင်ပြင်၊ မင်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း သူတို့လေးလံစွာ လျှောက်လာကြသည်။ ခြေကို ဒရွတ်ဆွဲနေကြသည်။ ဦးခေါင်းများ ငုံ့ငိုက်ထားကြသည်။ ဆံပင်တွေက ဖွာရရာကြလျက်၊ တွဲရဲရဲကျနေကြသည်။ အပေါ်စီးမှ တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းထဲမှာ သူတို့၏ အဝတ်မဲ့ ကျောပြင်ကြီးများက အတိုင်းသား။ အညိုအမည်းစွဲနေသော ဒဏ်ရာများ။ သွေးစီးကြောင်းများ ခြောက်နေသော သွေးစွန်းသွေးစနေရာများ၊ ဖူးဖူးရောင်နေသော ပခုံးများ။

သံကြိုးကြီးတွေ ကြီးမားလေးလံသလို အဲဒီ ယောက်ျားကြီး လေးယောက်ကလည်း ထွားကြိုင်းကြပါတိ။ အလို . . . သူတို့နောက်မှာ ကြိုးစတွေကို စုစည်းသိမ်းဆွဲ၍ ကိုင်စွဲလာသူ လူကြီးက သူတို့ထက် ပို၍ ထွားကြိုင်းပါသေးသကော။ လူကြီး၏ လက်ထဲမှာ ကြိမ်ကြာပွတ်၊ အကျ..အဝတ်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဆေးနီ ဆေးနက် မင်သွေးတွေ အကွက်အကွက်၊ ပါးမြိုင်းမုဆိတ်ထူပျစ်၊ မျက်စိကျိန်းမတတ် စူးစူးရဲရဲရှိလွန်းလှသော ပုဝါနီကို ဦးခေါင်းမှာ ပတ်လျက်။ ပုဝါနီဖျင်စ အကြားမှာ ကစဉ့်ကလျား ထိုးထွက်နေသော

ဆံပင်တွေက နီကြောင်ကြောင်။

ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမား ထွားကြိုင်းသလို ခြေဆံ လက်ဆံတွေကလည်း
ကြီးမားပါတိ။ ကြိမ်ကြာပွတ်ကိုင် လက်သီးဆုပ်ကြီးကလည်း ကြီးမားပါတိ။
လေးပင်စွာ ခြေချလျှောက်လှမ်းလာသော ခြေဖဝါးကြီးတွေကလည်း ကျယ်ပြန့်ပါတိ။

ဒါကြီးဟာ လူမှ ဟုတ်ပါလေစ။

သံကြိုးတည်းခံ လေးယောက်နှင့် ထိုလူကြီးတို့သည်
ဗိုလ်မင်းတစ်ယောက် ညွှန်ပြပေးသော နေရာ၌ ဒူးတုပ်ထိုင်ကြသည်။ သူတို့နဖူးနှင့်
နန်းကြမ်းပြင်ထိမတတ်။ ဦးခေါင်းများ ငိုက်ထားကြသည်။

‘ကာသိတိုင်းတော်နဲ့ ပြည်သူပြည်သားတို့အား အကြီးမားဆုံး
အန္တရာယ်ပေးနေတဲ့ ခိုးသားကြီး

လေးဦးကို ရှေ့တော်မှောက် အရောက်သွင်းပါပြီဘုရား’

နန်းတော်တိုင်ထောင့် တစ်နေရာမှ အသံဝါကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏ ။

ဖခမည်းတော်၏ တစ်ကိုယ်လုံး သစ်ပျဉ်ချပ်ကြီး တစ်ချပ်လို
တောင့်တင်းစန့်မတ်သွားသည်ဟု သိလိုက်ရ၏ ။

‘လူဆိုး ခိုးသားကြီးလေးဦးအား အပြစ်အလျောက်
ရာဇဒဏ်ထားတော်မူရန် ဘုန်းတော်ကြီး

ဘုရားထံ အပ်နှံပါသည်ဘုရား’

မြို့ဝန်၏ အသံဖြစ်သည်။

သူ့အသံလည်း တုန်နေသည်။

နန်းရင်ပြင်မှာ ပြားပြားဝပ် ခစားနေကြသူများအားလုံး အပ်ကျသံကြား
ငြိမ်ဆိတ်နေကြ၏ ။ ဖခမည်း၏ ရင်အုံကြီးတစ်ခုလုံး မို့မောက်သွားသည်ကို

မှီကပ်ထားသော ကျောပြင်မှ တစ်ဆင့် ထိတွေ့ ခံစားလိုက်ရသည်။

‘နောက်နောင် ရန်မီးမကြီး မပွားစေခြင်းငှာ ပြည်ကြီးရန်စွယ်
ဆူးငြောင့်တို့အား မင်းမိန့်ရာဒေဏ်

ခတ်တော်မူပါရန်ပါ ဘုရား’

နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ အသံ။

‘ကောင်းပြီ။ ငါ ရာဒေဏ်ထားမည်။ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တော်။
အားလုံးနားဆင်ကြ’

ဖခမည်းတော်၏ အသံ လေထဲ ဝှေ့ရမ်းလိုက်သော ဓားတစ်စင်းအသံမျိုး။
သို့မဟုတ် စက်ကွင်းဝန်းရှိရာ ပြေးလွှားပျံသန်းရင်း လေအထုကို ဖောက်ခွဲသွားသော
အဲမောင်းလှံတံတစ်ချောင်း၏ အသံမျိုး။

မိမိ၏ ပခုံးသား၊ လက်မောင်းအိုး၊ လက်ဖျားများကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော
ခမည်း၏ လက်ချောင်းများ ပူနွေးလာကြသည်။ ပူနွေးရာမှ တရှိန်ရှိန်
ဖြစ်လာနေကြသည်။ ဖခမည်းတော်သည် ပလ္လင်ထက်မှာ စံနေရင်း မီးပုံကြီးတစ်ခု
အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီလားမသိ။

‘ပထမ လူဆိုးကို လိပ်ကျောက်မီး၊ ငါးမန်းစွယ် စသည့်အဆူးရှိသော
အာဏာတော်

သိုင်းကြိမ်လုံးနဲ့ အချက်တစ်ထောင် ရိုက်နှက်ဒဏ်ခတ်’

‘ဒုတိယလူဆိုးကို အထူအထပ် တင်းကြပ်စွာ သံခြေချင်းခတ်ပြီး
နှောင်အိမ်သွင်း’

‘တတိယလူဆိုးကို ထက်လှစွာသော လှံမသွားအဖျားနဲ့ အသားကို
အဆွဆွအစိပ်စိပ်ထိုး’

‘စတုတ္ထလူဆိုးကို တံကျင်သပ်လျှို့လို့ အများမှတ်သား ထင်ရှားအောင်

စီရင်ကြစေ’

ဖခမည်း၏ အမိန့်အာဏာတော် အဆုံးဝယ် သံကြိုးကွင်းသံ
တချွင်ချွင်ဖြင့် ရာဇဝတ်သားများ နန်းရင်ပြင်မှ ထွက်သွားကြသည်။

အလိုလေး . . . ကြောက်မက်ဖွယ် အကယ်ပင် ပူပြင်း
တောက်လောင်သော မီးပုံကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီကော။ လူဆိုးများ ရှေ့တော်အသွင်း မခံရမီ
တစ်ချိန်လုံးလုံး ပြီးရယ်ရွှင်မြူးနေခဲ့ရသော သားအဖချင်း ကလူကျီစယ်
ချော့မြူမှုတို့သည် စုန်းစုန်းကွယ်ပျောက်သွားကြပြီ။

ကြောက်မက်ဖွယ် အာဏာအမိန့်ပါတကား။

*

တစ်လသားအရွယ်မျှသာ ရှိပေသေးသော တေမိယကုမာရသည်
ခမည်းတော် ကာသိကရာဇ်မင်း၏ ရင်ခွင်တွင် စံမြန်းရင်း အကြီးအကျယ်
ထိတ်လန့်သွား၏ ။ ပါရမီတော်ဝါသနာ နှလုံးသည် ဤသို့သော မင်းအာဏာ၊
ရာဇမာန်၊ ရာဇဒဏ် စီရင်ထုံးကို အသုံမလေ့။ တေမိယကုမာရ ဘဝမရောက်မီ
တတိယဘဝက ဆင်းရဲမြိတ်လည်း အရိပ်အငွေ့မကင်းလွတ်။ နုထွတ်သော
နှလုံးသွေးမှာ တစ်ထွေးတည်း။ မရည်သန်။ တုန်ရိုက်ထိတ်လန့် မခန့်နိုင်ရှိလေပြီ။

သို့သော် အလောင်းတော်တို့၏ ဉာဏ်သတိက စောင့်သဖြင့် တစ်လသား
တေမိယကုမာရသည် ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိပြန်၏ ။

*

အလိုလေးလေး။

အကြောင်းရင်း အတိတ်ကံရဲ့ အကုသိုလ်ကြောင့် ရွှေထီး၊ ရွှေနန်း၊
ရွှေကြုဉာန်း၊ ပြည်ပစည်းစိမ်၊ ပြည့်ရှင်မင်းတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိန်ကို ရခဲ့လေတဲ့
ငါ့မည်းတော်။ ဓမ္မန သမေဓ ရဇ္ဇံ ကာရေသီ တရားနှင့် အညီ မင်းပြုကြောင်း
သတင်းမွှေးပျံ့ခဲ့လေသည့် ငါ့မည်းတော်။

ယခု စီရင်လိုက်သော ကြမ်းကြုတ်လှသည့် ကမ္မကရဏအမှု၊
ခက်ထန်ပြင်းရှလှတဲ့ အမိန့်တော်ရာဇသံနဲ့ တစ်ချက်လွှတ် ထုတ်ပြန်လိုက်လေခြင်း။
ငါသည် အပါယ်လားကြောင်း မကောင်းမှုဖြစ်ပါ ပေါ့လား။ ပြည့်ရှင်မင်း
စင်စစ်ဖြစ်လျက်သားနှင့်ပင် ငရဲလားကြောင်း မကောင်းမှုကို
ပြုပြင်လေသည်တကား။

*

လူဆိုး ခိုးသားကြီး လေးဦးတို့ကို အမိန့်တော်ချပြီးသည့်
နောက်တစ်နေ့ဖြစ်၏ ။ တေမိယကုမာရ ကလေးငယ်ကို
ကောင်းစွာတန်ဆာဆင်အပ်သော ထီးဖြူရိပ်၌ အထိန်းတော်တို့က ချီပွေ့ကာ
သိပ်ထားကြသည်။ ကုမာရသည် အတန်ငယ်မျှ အိပ်စက်ကာ နိုးထလာ၏ ။

မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါ အထက်တွင် မိုးအုပ်ထားသော
ထီးဖြူကို မြင်ရသည်။

မင်းစည်းစိမ်၏ ကြက်သရေဆောင် အထိမ်းအမှတ် ထီးဖြူ။
ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော အဖြူ။

သို့သော် ကုမာရငယ်သည် ထီးဖြူရိပ်ကို ထီးဖြူရိပ်ဟု မမြင်။

‘အလိုလေး . . . ငါ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် ဘုရင်လုပ်၊ ထီးနန်းစံ မင်းပြုမိလို့ ငရဲခံရပြန်ပြီလား’

ဤအတွေးသည် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ တိုးဆောင့်၏ ။

ဤသို့ တုန်လှုပ်ရင်းစွဲ ရှိနေစဉ်မှာပင် ယမာန်နေ့က လူဆိုး လေးယောက်တို့အား ခမည်းတော်မင်းကြီး စီရင်ခဲ့သော အမိန့်သံကို ပြန်လည်ကြားယောင် လာပြန်လေသည်။

‘လိပ်ကျောက်မြီး၊ ငါးမန်းစွယ်၊ အဆူးရှိသော အာဏာတော်သိုင်း ကြိမ်လုံးနဲ့ အချက် တစ်ထောင်ရိုက် . . . ။

အထူအထပ်တင်းကြပ်စွာ သံခြေချင်းခတ် နှောင်အိမ်သွင်း။ ထက်လှသော လှံမသွားအဖျားနဲ့ အသားကို ဆွဆိတ်ထိုး။ တံကျင်လျှို . . . ။

အို . . . ထီးဖြူရိပ်၊ မင်းတံဆိပ်ခပ်နှိပ်လေတဲ့ ထီးဖြူရိပ် . . . ။ သင်ဟာ မင်းတန်ဆာအပါအဝင်လို့ ဆိုပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ ငရဲပြည်ကို ထိုးချဖို့ နှစ်လေတဲ့ အစိုင်အခဲကြီးပဲ ဖြစ်တယ်။ သင်ဟာ ပြည့်ရှင်မင်းတို့ရဲ့ အသုံးအဆောင် ဖြစ်ပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ အပါယ်လေးကြောင်း ယာဉ်ရေကြောင်းသာ ဖြစ်တယ်။

အလိုလေး . . . ကြောက်မက်ဖွယ်ပါတကား။

ထိတ်လန့်ဖွယ်ပါတကား။’

*

ထီးဖြူနန်းရိပ်သည် ကုမာရငယ်အတွက် ခိုးသူသတ်နှောင်အိမ်

အကျဉ်းထောင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဤနှယ် ဆင်းရဲခါးသီးစွာသော ဘဝ၌ ဖြစ်ရလေသည်ဟူ၍ ကုမာရ ဆင်ခြင်သုံးသပ်၏ ။

ရှေးအတိတ်ဘဝများကို ပြန်လည်သိသော ဇာတိဿရဉာဏ် ရထားသည့် တေမိယကုမာရ၏ ဉာဏ်အမြင် စက်ဝန်းထဲတွင် အသက်ဆက်သော ဘဝတို့ ထင်ရှား ပေါ်လာကြပေပြီ။ တာဝတိ သာနတ်ပြည်၊ နတ်သားဘဝ၊ ထိုနတ်သားဘဝ မတိုင်မီကကော ဘယ်ဘုံဘဝမှာ ဖြစ်ခဲ့သနည်း။

မီးအလျှံတို့ ညီးညီးတောက်လောင်နေသည့် ဥဿဒရက်ငရဲပြည်။

ဇာတိဿရဉာဏ် အလျဉ်၏ တရိပ်ရိပ်ရွှေ့လျားမှုထဲ၌ ငရဲဘဝမတိုင်မီ တစ်ခုသော ဘဝသည် ပေါ်လာ၏ ။

ရွှေထီး၊ ရွှေနန်း၊ ရွှေကြွန်းစံ ဗာရာဏသီ ပြည့်ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ခဲ့ချေသည်။ အလို . . . ဘုရင်တဲ့လား။

အနှစ် နှစ်ဆယ် တိုင်တိုင် နန်းစံသက်။ ရာဇပလ္လင်ပေါ်တွင် စံမြန်းလျက်။ အစုစုအမှုမျိုး ကောင်းယုတ်မြတ် အထပ်ထပ် ဖြတ်သန်းကျင်လည် ခဲ့ရလေသော ကာလများပါတကား။ မင်းလုပ်ခဲ့သည့် ကာလာအဖြစ် အပြုအမူဟူသမျှ တို့ကို ချင့်မြှော်တွေးဆ ကြည့်ရင်း ကုမာရရှေးသက်တမ်း ရှည်စဉ်ကပင် ဘေးကင်းအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပြုနိုင်ခဲ့ပါလား။ စိုးပိုင်စံစားနိုင်ခဲ့သော မင်းစည်းစိမ် အနှစ် နှစ်ဆယ်၏ အဆပေါင်း လေးဆယ်၊ လေးရာ၊ လေးထောင်၊ အလိုလေး မြားမြောင်နှစ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းမှန်မှန် ငါခံခဲ့ရလေသည်ကော။

ချမ်းသာစည်းစိမ် ရိပ်ငြိမ်ဘဝ မဟုတ်ချေပါလား။ မင်းစည်းစိမ်ကို ခြိမ်းခြောက်လှုပ်ခါစေခဲ့သည့် ရန်စွယ်ရန်ညှောက်တို့က ဓမ္မတာအလျောက် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ချေသည်။ ထိုရန်စွယ်တို့ ပေါ်လေသမျှလည်း ကိုယ်က အပယ်၊ အနုတ်၊ ကြမ်းကြုတ်စွာပင် သံလျှက်တမြေ၊ ဓားတမြေဖြင့် မင်းစည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ခဲ့ရသည်။ မငြိမ်သက်နိုင်ခဲ့။ ထန်သီးပြင်းပြ ရာဇတည်းဟူသော မာန်မာန၊

အစွယ်ဖွေးဖွေး ထုတ်ပြ။ အို . . . မငြိမ်သက်နိုင်သော ဘုရင်အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြူစင်အောင် ဖွပ်ဆေးသန့်စင် နိုင်ဖို့ဆိုတာ အဘယ်မှာဖြစ်နိုင်ပါတော့မလဲ။

ဇာတိဿရဉာဏ်အလျဉ်သည် ထွက်ခွာခဲ့ရာ ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပြန်ဆိုက်ခဲ့၏ ။
ဗာရာဏသီမင်း၊ ဥဿဒ္ဒရက်ငရဲ၊ တာယတိ သာနတ်ပြည်၊ ထို့နောက် ယခု
ကာသိတိုင်း၊ ကာသိကရာဇ်ဘုရင်နှင့် စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးတို့၏ သားတော်
တေမိယကုမာရ။

အို . . . မင်းစည်းစိမ်၊ မင်းအိမ်မှာ ငါဘုရင့်သား ဖြစ်ခဲ့ရပြန်ပြီကော။
ရွယ်နုငယ်သက်၊ ရက်သုံးဆယ်မပြု။ လူဖြစ်စအရွယ်၊ သည်အချိန်မှာပင် ယမန်နေ့က
ငါမုချဆက်ဆက် တွေ့ကြုံလိုက်ရပြီ။

ရာဇဝတ်သားလေးယောက်နှင့် ခမည်းတော်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်
အမိန့်အာဏာ။

အို . . . ခမည်းတော် အာဏာစွဲ၊ ငရဲလားကြောင်း မကောင်းသော စကား
ငါကြားလိုက်ရပြီ။ ကြည့်စမ်း။ ခုနေချိန်ခါ ငါဟာ ခမည်းတော်ရဲ့
နှုတ်ထွက်စကားသွမ်းတွေကို နားဖြင့်ကြားခဲ့ရာက နောင်တစ်ချိန်
ငါကိုယ်တော်တိုင်ပဲ ဖခမည်းတော်လိုပင် ပြောရဆိုရဦးလေမည်။ ဘုရင်မှမွေး၊
ဘုရင့်သွေးမို့ ငါသည်လည်း ဘုရင်ဖြစ်လာဦးမည်။ ကာသိတိုင်း အရှင်အဖြစ်
ရန်သူဆူးခလုတ်တို့ကို မနှုတ်ဘဲ မနေသာ၊ ပြင်းထန်စွာသော အမိန့်တို့ကို ငါ
ဆိုရဦးမည်။ မင်းအာဏာကို သုံးလျှင် အမှုကြီးငယ်အလိုက် ဆုံးဖြတ်စီရင်ခြင်း၊
ကြိမ်ဒဏ်၊ ကြိုးဒဏ်၊ ဓားလှံ၊ ပုဆိန်ဒဏ်ပေးခြင်း စသည်ဖြင့် ငါပြုရဦးမည်။

ရန်သူဆူးခလုတ်တို့ကို မနှုတ်ဘဲ မနေသာ။ နှုတ်ပြန်ပါသော်လည်း
ငါနှုတ်သည်က တစ်ခြား၊ ငါ့အား ပြန်လည်ထိုးစိုက်မည့် ဆူးတံကျင်တို့က
ဝိုင်းဝိုင်းရံလို့၊ ငရဲကျခံ၊ ဧကန်အပြစ်ဒဏ် ယူရဦးမည်။ သည်လိုနှင့်ပဲ
ငရဲဝဲကန်တော့အတွင်းမှာ ထင်းကျွန်းတုံးကြီးလို့ ဖန်တလဲလဲ လည်ရ။

နစ်ရဦးမှာပါလား။

ဤသို့ ကြံစည်ဆင်ခြင်သော အခိုက်၌ တေမိယကုမာရငယ်၏ အနီး၌
ငရဲမီးလျှံကို ယခုပင်ချထားသကဲ့သို့ ရှိပြန်သောကြောင့်
ကြောက်လှန့်တုန်လှုပ်ခြင်းတို့ အတောမသတ် ဖိစီးကြတော့၏ ။ ရွှေအဆင်းသို့နှယ်
ဝင်းဝင်းပျို့ပျို့ နှစ်လိုဖွယ်ရှိသော ကိုယ်တော်၏ အရောင်အဝါတို့သည် လက်ဖြင့်
ဆုပ်ခြေခံရသော ကုမုဒြာကြာနှယ် နွမ်းလျညှိုးလျော်ကာ မျက်လွှာကို အသာချလျက်
မီးအုံခံကြိမ်အလား၊ မှိန်းစက်နေလေသည်။

*

အဝန်း ယူဇနာ တစ်ထောင်ရှိသော ကာသိကရာဇ်တိုင်း၏
ရွှေနန်းတော်ဝယ် တိမ်လိမ်တိမ်ဆိုင်တို့က အလုံးအရင်းဖြင့် ဆို့ဆီးနေ၏ ။

ဇာတိဿရဉာဏ်ဖြင့် လားခဲ့ရာ ဘဝဂတိများကို အဆင့်ဆင့် အောက်မေ့
ဆင်ခြင်ခဲ့သော တစ်လသားအရွယ် တေမိယကုမာရသည် ထီးဖြူရိပ်အောက်ဝယ်
မျက်လွှာမှူးမှိတ် ပိတ်သည်မဆို သာသော စက္ခုန္တေဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ
ရှိနေလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးတစ်မုံစိမ့်ရွာသွန်းလျက် ရှိနေရာမှ ထစ်ချူန်း
ရိုက်ဟီးသော အသံများနှင့် အတူ မိုးသည်းထန်လာသည်။ နန်းတော် တစ်မိုးဝယ်
မိုးရေမိုးစက်များဖြင့် မှိုင်းညှို့ရီပြာ ဖြစ်နေ၏ ။

ထီးဖြူရိပ်အောက်မှာ တေမိယကုမာရလေးကား မိုးသံလေသံတို့ကို
မကြားယောင်မိသကဲ့သို့ အနည်းငယ်မျှ လူးလွန်ခြင်း မရှိ။

လွန်ခဲ့သော တစ်လကလည်း ဤကဲ့သို့ပင် မိုးသည်းထန်စွာ

ရွာသွန်းခဲ့ပေသည်။ ဤသို့သော မိုးလေသံအကြားမှာတင် ကာသိမင်းကြီး
မှူးမတ်စုံညီ စံနေခဲ့ရာ နန်းရင်ပြင်စမုခ်ဦးသို့ သတင်းတစ်ခု ရောက်လာခဲ့၏ ။

‘စန္ဒာဒေဝီမိ ဖုရားကြီးသည် အန္တရာယ်ဥပါဒ် ကင်းလွတ်ချမ်းမြေ့စွာ
လက္ခဏာစုံလင်

ဘုန်းရှင်သားကောင်း ဖွားမြင်သန့်စင်ခဲ့ပြီ’

ဟူသော သတင်း။

မင်းကြီးနှင့်တကွ တစ်နန်းတော်လုံး၊ ကာသိတိုင်းအလုံး
မိုးရေစက်များနှင့် အပြိုင် ဝမ်းသာကြည်နူး ပျော်ရွှင်မှုတို့ဖြင့် စွတ်စိုခဲ့သော သတင်း။
အဇဇ္ဇာမှ ကျဆင်းလာသော မိုးပေါက်များကြောင့် ကာသိတိုင်း
အလုံးခြောက်သွေ့ညှိုး ရော်နေသော ပန်းမန်များ လန်းဆန်း လာကြသလို
စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီး သားတော်လေး ဖွားမြင်ပြီဟူသော သတင်းသည်လည်း
မင်းကြီးနှင့်တကွသော တစ်နန်းတော်လုံး၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံး၏ ညှိုးလျော်မှုကို
ကင်းပစေခဲ့၏ ။

အကြောင်းမူ မိဖုရားခေါင်ကြီး စန္ဒာဒေဝီမှ အစပြုသော မိဖုရား၊
မောင်းမတို့တွင် ယခင်ယခင်က သားသမီးရတနာတစ်ယောက်မျှ
မထွန်းကားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကာသိကရာဇ်မင်းကြီးသည်လည်း မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးဖြင့်
သင်္ဂဟတရား လေးပါးဖြင့်၊ နာယဂုဏ် ခြောက်ပါးဖြင့်၊ ပြည့်စုံခဲ့သည်
အမှန်ပင်ဖြစ်၏ ။ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးသည်လည်း သာဂလပြည် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏
သမီးတော်တစ်ပါး အနေဖြင့် မိန်းမကောင်းပေါ်ထွန်းရာ မဒ္ဒရာဇ်တိုင်း ဟူသော
အဆိုနှင့် မိန်းမမြတ်တို့၏ ကြန်အင်နှင့် ပြည့်စုံသည်အမှန်ပင် ဖြစ်၏ ။ တစ်သောင်း
ခြောက်ထောင်သော အရေအတွက် ရှိကုန်သည့် မောင်းမ ကိုယ်လုပ်အပေါင်း
တို့သည်လည်း အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံကြသည်အမှန် ဖြစ်၏ ။ သို့ပါလျက် . . . ။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးမှ အစပြုလျက် မည်သည့်မိဖုရားတွက်မျှ
သားသမီးရတနာ မထွန်းကားခြင်း တည်းဟူသော လစ်ဟာချက်ကြီး တစ်ရပ်က
ကာသိတိုင်း၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကို ညှိုးငယ် နေခဲ့လေသည်။

တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် မင်းရင်ပြင်၌ အညီအညွတ် စုဝေးရောက်ရှိ
လာခဲ့ကြသည်။ တစ်ညီ တစ်ညွတ်တည်းသော အသံဖြင့် ကြွေးကြော်ကြသည်။

‘အရှင်မင်းမြတ် . . .

အရှေ့အရပ်ကျွန်းမှ တက်ထွန်းသော နေမင်းသည် ရန်လင်းမှောင်ပြို
နေ့ဗဟိုလ်ပတ်လုံး ထွန်း၍

မြောက်ကျွန်းသို့ ပြောင်းကြွသောအခါ နန်းလျော်ခဲ့ပြီးနောက် ညဉ့်အချိန်
ရောက်ခဲ့သော်

လပြည့်ဝန်း ထွန်းပစမြဲဖြစ်ပါ၏ ။

ဤမင်းနေပြည်ကြီးဝယ် နေစွယ်မကသော အရှင်ဘုန်းရောင်ခြည်
လှည့်လည်ထွန်းပပြီးနောက်

ပြောင်းကြွရွေ့စံခဲ့လျှင် ရင်နှစ်သားတောင်ထွန်းပေါ် ပြည့်ရွန်း
လပြည့်ဝန်းကြီးသည်

ဆက်ကာပေါ်သင့် ပေါ်အပ်လှပါသည်။

ယခုမူ ထွန်းပရာမမြင် ဆင်ခြင်မျှော်ဆ တိုင်းသူပြည်သူ အပေါင်းတို့
သောကမအေး၊

ရတက်ဒွေးကြ ရပါသောကြောင့် အခွန့်ရှည်ဆက်မပျက် ပါစေကြောင်း
ကောင်းစွာ

သားဆုပန်တော်မူပါ။ အရှင်မင်းမြတ်’

သဲသဲအုတ်အုတ်သော ဤတိုင်းပြည်အသံကို ကာသိမင်းကြီးသည်
မင်းမြတ်မင်းကောင်း ဖြစ်သည်နှင့် အညီ အနူးအညွတ်နှစ်သိမ့်စေ၍ ငါနှင့် မိဖုရားတို့
သားဆုတောင်းကြမည်ဟု ကတိဆိုခဲ့၏။

ထို့နောက် စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီးမှအပသော ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့ကို
နန်းညွန့်နန်းလျာသားစု တောင်းကြဟု အာဏာစက်ဖြင့် ရာဇသံပေးခဲ့လေသည်။

အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသော်လည်း အချင်းဖြင့် မပြည့်ဝကြသေးသော
ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့သည် အသီးသီးအသက ကိုးကွယ်ရိုးရှိသည့်
အတိုင်းယုံကြည်ရာ၊ စွဲလန်းရာ နတ်ဒေဝါတို့အား ပူဇော်တင်ကိုး၍ ရှိခိုးကာ
သားဆုတောင်းကြခဲ့၏။

သို့သော် သူတော်ကောင်း အလောင်းအလျာ သန္ဓေတည်ရာထိုက်ခြင်း၏
ဖြစ်ကြောင်း အမှန်ဖြစ်ပေသော ကိုယ်စိတ်နှလုံး ထိန်းသိမ်းခြင်းကား မရှိခဲ့ကြ။
တော်မိတော်ငြား ကံတရား အလှည့်သင့်မှသာ မ၊စဖော်အချို့ရသော နတ်တို့ကိုသာ
အမြတ်ပြု၍ ကိုးကွယ်မှားခဲ့ကြသောကြောင့် နှောက်ယှက်သော သန္ဓေ၏
အန္တရာယ်ကို မကွယ်ကာ မဆီးတားနိုင်ကြ။ တစ်ယောက်သော မောင်းမမျှ
သားသမီးမရကြ။

ဤအကြောင်းကို မင်းကြီးသိသောအခါ မိဖုရားခေါင်ကြီး စန္ဒာဒေဝီအား
အမှာအကြားဖြင့် ‘သားဆုတောင်းလေ’ ဟု တိုက်တွန်းလေသည်။

စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီးသည် ဤတိုက်တွန်းစကားကို ကြားရသည်နှင့်
အောက်မေ့ ဆင်ခြင်လိုက်၏။

နေရာမသန့်လျှင် အဘယ်ဘုန်းကံရှင်ဝင်နားအံ့နည်း။

ကိုယ်အကျင့် မမြတ်လျှင် အဘယ်သမ္မာဒေဝတို့ မမည်နည်း။

ဤသို့ တွေးကြံလျက် စန္ဒာဒေဝီသည် ကုသိုလ်ပါရမီ အလီလီဝါသနာ

ထုံကပ်လျက် ပါလာသည်ဖြစ်ခြင်း၊ ဖြောင့်မှန်သော အယူ၌ တည်ခြင်း၊ လင်၏
အလိုသို့လိုက်ခြင်း၊ ပဉ္စင်္ဂသီလ၌ မြဲခြင်းစသော အချက်များဖြင့်
ပြည့်စုံသည့်အလျောက် ‘ကောင်းပါပြီအရှင်’ ဟု ကြည်လင်ဝံ့စားစွာ
ဝန်ခံခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် မိဖုရားကြီးသည် လပြည့်နေ့တိုင်း အဋ္ဌင်္ဂသီလဥပုသ်ကို
မကျိုးမပေါက် မပြောက်မကျား ဆောက်တည်ခဲ့၏ ။

ညဉ့်အခါ၌ လည်း မင်းသုံးစိုးသင့် မြင့်မြတ်သောနေရာကို အလတ်ထား
နိမ့်ညံ့သောနေရာကို စွန့်ပယ်၊ အခန့်ဝတ်ရုံသော စက်မွေ့ရာ ထက်လျောင်းကာ
စင်ကြယ်စွာ ဆောက်တည်သော ဥပုသ်သီလကို အာရုံပြုလျက်
ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်း မဟာကုသိုလ်ဇောဖြင့် သားဆု တောင်းလေတော့၏ ။

*

အပိုင်း (၂)

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီး၏ သစ္စာစကားနှင့် ဆုတောင်းမှာ တစ်ခုတည်း၌
စွဲစွဲမြဲမြဲတည်၏။

‘ငါသည် အင်္ဂါရစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပုသ်သီလကို မကျိုးမပေါက်၊
မပြောက်မကြားစေရအောင်

စောင့်၏။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ငါ့အား
သားဆုပြည့်စေသတည်း’

သီလတန်းခိုး သစ္စာအာနုဘော်သည် လူ့ရုပ်ကိုလွန်လျက် တာဝတိ
သာနတ်ရွာသို့ ရိုက်ခတ်ခဲ့လေသည်။ ပဏ္ဏာကမ္မလာ၏ ပူဇွန်းတင်းမာသော
ထူးခြားမှုကြောင့် သိကြားမင်း ဆင်ခြင်တော်မူသော် စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီး၏ ဆန္ဒကို
ထိုက်တန်သော ဆုပေးအံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ရ၏။

မည်သည့်နတ်သားသည် မိဖုရားကြီးအတွက် လျှောက်ပတ်သော
နတ်သား အဖြစ်သို့ ထိုက်လေသနည်း။

အလောင်းတော်နတ်သားကား ထိုအချိန်ဝယ် တာဝတိ သာ၌ လူတို့
အရေအတွက်အားဖြင့် အနှစ် သုံးကုဋေ ခြောက်သန်းတိုင် စံစားပြီး
နတ်သက်ကုန်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကုသိုလ်အာနုဘော် မကုန်သေးကြောင်း
အထက်ယာမာပြည်သို့ ပြောင်းလဲစံအံ့ဟု နှလုံးညွတ်လျက်နေချေသည်။

သိကြားမင်းသည် ဘုရားအလောင်းတော် နတ်သားထံ ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။

‘အချင်းနတ်သား၊ အထက်နတ်ပြည်သို့ ပြောင်းလဲစံမည်ဟူသော အကြံသည် စီးပွားမရှိလွန်း၊ လူ့ပြည်၌ ဖြစ်လျှင်မူ သင်သည် များစွာသော ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ရလတုံ၊ ခပ်သိမ်းသောလူတို့လည်း အကျိုးကျေးဇူးများစွာ ဖြစ်ထွန်းလတုံ ယခုအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကာသိကရာဇ်မင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီး စန္ဒာဒေဝီသည် သားကောင်းသားမြတ်ကို ဆုတောင်းပြီ။ မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းကြောတိုက်၌ ပဋိသန္ဓေ ယူစေချင်သည်’

ဘုရားအလောင်းနတ်သားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ဝန်ခံ၏။

မှတစ်ပါးသော အခြားစုတေခါနီး နတ်သားငါးရာ တို့ကိုလည်း အခြံအရံဖြစ်စေခြင်းငှာ ကာသိကရာဇ်မင်း၏ အမှူးအမတ်သား ဖြစ်ကြရမည်ဟု ဝန်ခံစေ၏။

*

ဝဇီရစိန်ရဲ့ပြည့် လျှမ်းခြင်းဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။
ဝဇီရစိန်သဘော မည်သည် ပိတ်ဆို့ဆီးကာခြင်းကို ဖောက်ထွင်းလျက် ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ထူထပ်စွာ အကာအရံရှိသော တိုက်အိမ်ဖြစ်စေကာမူ ဝဇီရစိန်ဖြင့် ပြည့်သည်ရှိသော် ဖန်ခွက်ထဲ၌ ရဲရဲတောက်သော ပတ္တမြားနီကို ထားသကဲ့သို့ ဆီးတားခြင်းမထင်၊ အပြင်ပသို့ထိ အရောင်အဝါ လျှမ်းလျှမ်းကွန့်မြူးထွက်ပေါ်သည်။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီး၏ အမိန့်လုံး၌ လည်း ဤသို့ပင်မခြားရှိလာ ခဲ့ချေသည်။ ဘုန်းရှိသောသူ ပဋိသန္ဓေစွဲယူသည် ရှိသော် ထိုဝဇီရစိန်ဖြင့် ပြည့်သကဲ့သို့ ဘုန်းရောင်အရှိန်အဝါ ဝင်းဝင်းငြီးမျှ နှလုံးအိမ်၌ ထင်လေသည်။

မိမိ၌ ဤသို့ ထူးခြားသောခြင်းရာ ဖြစ်ပေါ်လာပြီဟု သိသည်နှင့် နံနက်မိုးသောက်သောအခါ မိဖုရားကြီးသည် မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား အသိပေးလိုက်၏။ မရှေးမနှောင်းသော ခြားနားသည့် အချိန်ကာလများ၌ ပင် နတ်သားငါးရာတို့လည်း ကာသိကရာဇ်မင်း၏ အမှူးအမတ်တို့ အိမ်၌ သန္ဓေစွဲယူ ကြလေသည်။ ရက်လများ လွန်မြောက်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့၏။

ပြည့်စုံသောကိုယ်ဝန်သည် ဆယ်လစေ့သော် မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ အလားတူစွာ ထိုနေ့မှာပင် စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီး ဖွားမြင်ချိန်နှင့် နာရီနက္ခတ် မတူသောအချိန်များဝယ် ဖွားဘက် ငါးရာတို့သည်လည်း လူ့လောကထဲ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ထူးခြားသော ခြင်းရာဖြစ်ပေါ်သည်ကား ဖွားမြင်တော်မူသော နေ့မှာပင် အဝန်းယူဇနာ တစ်ထောင်ရှိသော ကာသိကရာဇ်တိုင်းအလုံး မိုးကောင်းထန်စွာ ရွာသွန်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။

နန်းတော်၊ စမုခ်ဆောင်၊ ပြာသာဒ်နှင့် မြို့တော်ကြီးအလုံး မိုးစက်များဖြင့် ရွဲစိုရွန်းပသွားသည့် နည်းတူ မင်းနှင့် တကွသော ပြည်သူလူထုအားလုံး၏ နှလုံးအိမ်မှာလည်း ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ခြင်း မိုးစက်များ ရွဲစိုရွန်းပသွားကြလေသည်။

ကာသိကရာဇ်မင်းကြီးအား ကြီးစွာသော ဝမ်းမြောင်ခြင်းဖြင့် ဖခင်တည်းဟူသော အရာကိုပင် လွန်အံ့ဖြစ်စေလျက် သားတော်အတွက် နို့ထိန်း မိန်းမများကို နှံ့စပ်နားလည်သူများနှင့် တိုင်ပင်ကာ စီမံခန့်ခွဲတော် မူလေသည်။

မင်းကြီးသည် ဒေါသမလွတ်သော နို့ထိန်းကိုးယောက်၏ ကြန်အင်များအကြောင်း လျှောက်ကြားချက်ကို ပိုင်းခြားနားထောင်တော် မူလေ၏။

‘ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား။ နို့စိုအရွယ်သူငယ် အဖို့ နို့ထိန်းမိန်းမသူများ ချထားကြသည်ဆိုပေမယ့် ဒေါသမလွတ်တဲ့ နို့ထိန်းမိန်းမကိုးဦး ရှိပါတယ် ဘုရား’

‘ပထမမှာ အလွန်မြင့်သော မိန်းမမျိုးပါဘုရား။ မြင့်လွန်းသောကြောင့် ရင်ခွင်မှနေ၍ နို့စို့ရသော သူငယ်မှာ ရင်ခွင်နှင့် စို့ရာအရပ် ကွာလွန်းသဖြင့် တင်ငင်လှမ်းယူစို့သောကံရခြင်းများသောကြောင့် သတို့သားငယ် လည်ပင်း ရှည်တတ်ကြောင်းပါဘုရား’

‘ဒုတိယမှာ အလွန်နိမ့်သော မိန်းမမျိုးပါဘုရား။ ရင်ခွင်နှင့် နို့စို့ရာအရပ် နီးကပ်လွန်းသဖြင့် သူငယ်မျက်နှာကို ရင်သားအထိ အဖိများလွန်းသဖြင့် သူငယ်၏ လည်ကုပ်တိုတတ်ကြောင်းပါဘုရား’

‘တတိယမှာ အလွန်ကြီးသော မိန်းမမျိုးပါဘုရား။ သူငယ်နေရာ ရင်သားမဖြိုး၊ အရိုးသာခုခံတတ်သောကြောင့် နို့စို့သူငယ် ပေါင်တင်ပါး အသားနာကျင်တတ်ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘စတုတ္ထမှာ ဆူဖြိုးလွန်းသော မိန်းမမျိုးပါ ဘုရား၊ အသားတုန်လှုပ်ခြင်း များသောကြောင့် နို့စို့သူငယ် ချေဆွံ့တတ်ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘ပဉ္စမမှာ ရင်သားရှည်လွန်းသော မိန်းမမျိုးပါဘုရား။ နို့စို့သူငယ်၏ နှာတံပေါ်၌ အဖိအတင်များခြင်းကြောင့် သူငယ်၏ နှာတံပိစပ်ရှိတတ်ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘ဆဋ္ဌမမှာ ညိုမည်းလွန်းသော မိန်းမမျိုးပါ ဘုရား။ သဘာဝ အလျောက် နို့ရည်အေးလွန်းတတ်ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘သတ္တမမှာ ဖြူလွန်းသော မိန်းမမျိုးပါဘုရား၊ သဘာဝ အလျောက် နို့ရည်ပူလွန်းတတ်ကြောင်းပါဘုရား’

‘အဋ္ဌမမှာ ချောင်းဆိုးစွဲနေသော မိန်းမမျိုးပါ ဘုရား။ သဘာဝ အလျောက် ချဉ်စူးသောနို့ရည်ရှိတတ်ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘နဝမမှာ ကုပ်ဟီးနာစွဲသော မိန်းမမျိုးပါဘုရား။ သဘာဝ အလျောက်

ခါးသော စပ်သောနို့ရည်ရှိတတ်ကြောင်းပါ ဘုရား’

မင်းကြီးသည် ဒေါသကိုးပါးမလွတ်သော မိန်းမတို့ကို ရှောင်ကြဉ်၍
ရင်သား၏ လှခြင်း၊ နို့ရည်၏ မြိန်ယှက်ခြင်း နှစ်ပါးဖြင့် ပြည့်စုံသော
အာလဗ္ဗသဒ္ဓါအရ စွဲလျားမကျ လှမုန်ရွန်းပျို့ နှစ်လိုဖွယ်ရာ လက္ခဏာရှိလျက်
မြိန်ဆီမဲ့ ချိုအေးစွာ ကောင်းခြင်းအင်္ဂါရှိသူ နို့ထိန်းမိန်းမ နှစ်ရာလေးကျိပ် တို့ကို
ရွေးချယ်စေ၏ ။

ထို့နောက် တစ်နေ့နှင့် တစ်ည၌အတွက် တစ်ရက်လျှင် နာရီပေါင်း ၆၀
မှာ တစ်နာရီတွင် လေးယောက်စီခန့်ထား၍ တစ်ယောက်က မင်းသားငယ်ကို ချီပိုး၊
တစ်ယောက်က ရေချိုး၊ တစ်ယောက် တန်ဆာဆင်၊ တစ်ယောက်က မင်းသားငယ်ကို
ရွှင်စေ၊ ယပ်တော်တင်ခြင်း ကိစ္စလေးပါးတို့ဖြင့် အလှည့်လှည့် ထိန်းယူ ပြုစုစေ၏ ။

*

နာမကရဏ မင်္ဂလာအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြန်၏ ။

လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားတို့သည် ကြန်အင်လက္ခဏာ အလုံးစုံတို့ကို
တစေ့တတ် ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်လျက် လျှောက်ထားကြသည်။

‘ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား၏ သားတော်မှာ တစ်စုံတစ်ခုသော
အန္တရာယ်အနှောင့်အယှက်မျှမထင်ပါ။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကို ထားဘိဦး၊ ဘုန်းထူးဆင့်ပျိုး
ကဲမိုးမြင့်မား စံစားလိုသည်သာမှန်ပါလျှင် လေးကျွန်းလုံးသခင် စကြာရှင်ပင်
ဖြစ်ထိုက်သော ဘုန်းကံရှင်ပါဘုရား’

အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ခြင်းများဖြင့် မင်းကြီးသည် ကိုယ်တော်တိုင်ပင်
သားတော်အား အမည်နာမ မှည့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ငါ့သား ဖွားမြင်သည့်အခါ မင်္ဂလာနေ့အချိန်သမယမှာ သတ္တဝါအပေါင်း
ချမ်းသာကြောင်းနိမိတ်အဖြစ် တိုင်းအလုံး မိုးအနံ့ရွာသွန်းလန်းဆန်း စေခဲ့တယ်။
ငါမှစ၍ မှူးတော်မတ်တော်၊ တိုင်းသားပြည်သူအလုံး အေးမြလှတဲ့ ပီတိရည်နဲ့
ဖြန်းဆွတ်စိုပြည်ရှိစေတယ်။ ဒါကြောင့်တစ်ပါးမင်းသားများလို အဘိုး၊ အဘေး၊
အမည်စသည်နှင့် ဆက်ခံ ဘွဲ့ချည်ရန်မလိုဝိသေသကိုယ်ပိုင် အမည်နာမဖြင့်သာ
ထွန်းပတည်စေမယ်။ တေမိယကုမာရ မည်စေ’

နေ့ညရက်များ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြန်၏ ။

တေမိယကုမာရ တစ်လသားအရွယ် ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

ပူပန်သော နှလုံးအကြံဖြင့် ကုမာရငယ်သည်

မှိန်းစက်ငြိမ်သက်နေသည်။ ဤအခြင်းအရာကို မည်သူမျှ မသိ။ သိနိုင်သူလည်း မရှိ။
တေမိယကုမာရငယ်သည် ထီးဖြူရိပ်အောက်ဝယ် ချမ်းသာစွာ
အိပ်ပျော်နေသည်ဟုသာ ထင်ကြပေမည်။

သို့သော် ကုမာရငယ်၏ နှလုံးအကြံကို လည်းကောင်း၊ ထိုနှလုံးအကြံ၏
အရှိန်အဝါဖြင့် ပူပန်ခြင်းကို လည်းကောင်း သိသူတစ်ယောက်ကား ရှိနေ၏ ။
ထိုသူကား ကုမာရငယ်နှင့် လွန်လေပြီးသော ရှေးသံသရာက အမိဖြစ်ခဲ့ဖူးသော
ထီးဖြူစောင့်နတ်သမီးပင် ဖြစ်သည်။ မိခင်တော်စပ် ခဲ့ဖူးသော မေတ္တာဟောင်းတွင်
ကုမာရငယ်၏ သနားဖွယ်အဖြစ်ကို မြင်လျက် နတ်သမီးသည် အမိသဖွယ်ပင်
ဖန်ဆင်းကာ စကားဆိုလေသည်။

‘သားငယ်၊ မကြောက်နဲ့၊ မစိုးရိမ်နဲ့ အထွေထွေအပြားပြား ကြံပြီး
မပူပန်လေနဲ့၊ ဘာကြောင့်သားငယ်အလိုမပြည့် ဖြစ်ရမှာလဲ။ လောကမှာ
သူမလိုသည်ကို လိုအောင်ပြုခြင်းသာခက်တယ်။ လိုသည်ကို မလိုအောင် ပြုခြင်းက
ခက်သည်မရှိဘူး။ မယ်မယ်စကားကို နားဆင်ပါ’

ထီးဖြူရိပ်အောက်မှ ကုမာရငယ်သည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ စကားနှင့် အသံကို

ကောင်းစွာ ဆက်သွယ်နားလည်နေသည်။

‘ချစ်သား၊ ပြည်စည်းစိမ်က လွတ်မြောက်၊ မင်းဘုရင်ဧကရာဇ် အဖြစ်ကို အလိုမရှိဘူးဆိုရင်သားရဲ့ကိုယ်ကို အစွမ်းမပြဘဲ နွမ်းလျခံရမယ်။ ဒါကြောင့် မဆွံ့သော်လည်း ဆွံ့အသောအလား၊ နားမထိုင်းသော်လည်း ထိုင်းသောအလား၊ နှုတ်မအသော်လည်း အသောအလားနေထိုင်ကျင့်ကြံပါ။ ချစ်သားရဲ့ အလိုပြည့်ပါလိမ့်မယ်’

ဘုရင်ဘဝဖြင့် အကုသိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပါရမီကုသိုလ်ကို လုပ်ခွင့်ရှိ၊ လုပ်ခွင့်ရသော်လည်း တေမိယကုမာရသည် အကုသိုလ်နှင့် ရောသော ပါရမီကုသိုလ်ကို မလိုချင်၊ ကုသိုလ်ကို အကြောင်းပြုသော အကုသိုလ်နှင့် မရောသော ပါရမီကုသိုလ်ကိုသာ အလိုရှိသူစင်စစ် ဖြစ်သည့်အလျောက် မင်းမဖြစ်ရေးအတွက် အမျိုးမျိုးကြိုးစား စဉ်းစားခဲ့ရာမှ ထီးဖြူစောင့် နတ်သမီးငယ်၏ စကားများကို များစွာမှပင် နှစ်ခြိုက်လက်ခံလိုက်လေသည်။

ကုမာရ၏ စိတ်နှလုံးကို ကောင်းစွာသိသော နတ်သမီးသည်လည်း အားရကျေနပ်စွာဖြင့် ထပ်မံဆိုပြန်၏ ။

‘ချစ်သားကုမာရ၊ သူခပ်သိမ်းတို့ နှစ်လိုဖွယ် တင့်တယ်စွာသော ရောင်ခြည်ရှင်၊ ပညာရှိတန်ခိုး၊ မျက်ရတနာမျိုးရဲ့ အနှစ်သာရဆိုတာ ဖွင့်လှစ်ပြသကောင်းပေတယ်၊ သို့သော် အခါမတော်ရင် ဖွင့်လှစ်မဖော်ပြသင့်ဘူး။ ကျစ်လျစ်စွာ ဝှက်ဖုံးလို့ အသုံးမဝင်သယောင်သိုလှောင်ထားအပ်တယ်။ သူတစ်ပါးမြင်ရင် အင်္ဂါယုတ်၊ လူသိမ်ယုတ်၊ သမုတ်ချင်သလိုသမုတ်ပါစေ။ ဟောဒီနန်းတွင်း သာမက နန်းပြင်ပရိသတ် လူအများကပါ မောင့်ကို ဆွံ့အနားပင်း လူချင်းမတူတဲ့ ကာလကဏ္ဍီရယ်လို့ မမြင်မကြားအောင် မထီမဲ့မြင် မုန်းကြမှ

မောင့်အလိုပြည့်မယ် ချစ်သား’

‘မိခင်၊ ပြည့်စုံကောင်းမြတ်လှတဲ့ နည်းလမ်းကို ညွှန်ပြပေးတဲ့ မိခင်ဟာ

ကျွန်ုပ်ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကိုတကယ်တမ်းလိုလားသူ၊ ချစ်ရာရောက်သူ ဖြစ်ပါပေတယ်။ မိခင်စကားကို ကျွန်ုပ်မုချလိုက်နာပါတယ်’

နတ်တို့၏ တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေအရ ကုမာရငယ်၏ အသံမထွက်သော နှလုံးစကားများကို ထီးဖြူစောင့်နတ်သမီး ကောင်းစွာကြားနိုင်သည်။
တေမိယကုမာရ အဖို့မှာလည်း တစ်လသား အရွယ်မျှသာ ရှိသော်လည်း အစိန္တယူဖြစ်သော ဘုန်းကံ၏ သဘောအရ နတ်သမီးနှင့် ပြောဆိုဆက်သွယ် နိုင်စွမ်းရှိလေသည်။ အသွင်သဏ္ဌာန်အားဖြင့် တစ်လသားအရွယ် ဖြစ်သော်လည်း အနှစ်သာရအားဖြင့်မူ တေမိယကုမာရ၏ ခန္ဓာသည် အသင်္ချေပေါင်းများစွာ ဖြည့်ဆည်းထားသော ပါရမီ ကုသိုလ်တို့၏ အာနုဘော် ခြပ်ထု ဖြစ်၏ ။

အညီအညွတ် ပြောဆိုကြပြီးနောက် နတ်သမီး ကွယ်လေသည်။

*

သားတော်၏ ထံပါး၌ အခြွေအရံဖြစ်စေခြင်းငှာ ထားရှိပေးသော အမတ်ငါးရာတို့၏ သား၊ ဘွားဘက်တော် သူငယ်တို့မှာလည်း နို့ထိန်းတစ်ယောက်စီ ရှိနေကြ၏ ။ သူငယ်တို့သည် သဘာဝအတိုင်း နို့စို့ချိန်ကျလတ်သော် နို့ချိုရည်ကို တောင်းဆိုသောအားဖြင့် ဟစ်အော်ငိုကြွေးကြလေသည်။

သူငယ်တို့ထားရှိရာ ခန်းမဆောင်နှင့် စက်ရာပြင်တစ်ဝိုက်ဝယ် အသီးသီးသော သူငယ်တို့၏ တစာစာငိုသံ၊ နို့တောင်းသံများဖြင့် ဆူညံနေ၏ ။

ရုပ်ခန္ဓာ၏ သဘာဝ တောင်းဆိုမှုသည် တေမိယကုမာရ၌ လည်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏ ။ နို့ချိုရည်သောက် စို့ရမည့်အချိန် . . . ။
ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာသည့်အချိန်၊ နို့ချိုတောင်းလာသော ကလေးငယ်များ၏

အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံများသည် နို့ချိုသောက်စို့ရခြင်းနှင့် အတူ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။
တေမိယကုမာရ ထံမူကား မည်သည့်အသံတစ်စုံတစ်ရာ ထွက်ပေါ်မလာခဲ့။
စက်တော်ရာထက်တွင် ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက်။

မွတ်သိပ်သော ဝေဒနာ၊ ဆာလောင်သော ခံစားမှုတို့ဖြင့် ကုမာရငယ်၏
ဝမ်းဗိုက်သည် ပူလောင်လာ၏။ ရင်အပြင်တို့သည် တင်းမာလာ၏။
လည်ချောင်းတစ်လျှောက်နှင့် အာခံတွင်းဝယ် ခြောက်သွေ့အက်ကွဲလာ၏။ သို့သော်
...။

တေမယ ... သတိထား ... သတိထား ... ငရဲဘေး၊ အကုသိုလ်
အကျိုးဆက်တွေ ... သတိထား၊ နို့ရည်ငတ်လို့ လျင်မြန်စွာ ဒီနေရာမှာပဲ
အသက်ဆုံးချင်ဆုံးစေ။ ဒီလိုသေဆုံးခြင်းဟာ မီးလျှံလုံးထက် ကျက်ရတဲ့
ဝေဒနာထက် အဆအရာမြတ်သေးတယ်။ မင်းဖြစ်အံ့အရေး ဆိုတာဟာ
တကယ့်ဘေးကြီး တေမိယ။ နို့ငတ်တဲ့ဝေဒနာကို သည်းခံ။ မငိုနဲ့၊ ငိုသံမပြုနဲ့၊ အဆွံ့၊
အပင်း၊ အ၊အလို နေစမ်း။

မငိုမကြွေး မလှုပ်မခြောက် ရှိနေသော မင်းသားငယ်၏ အသွင်ကို
အထိန်းအမတို့ တွေ့သောအခါ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။
ဖွားဘက်သူငယ် ငါးရာလုံးလုံးတို့မှာ အချိန်ကျသောအခါ ဆာလောင်ခြင်းကို
ကြွေးကြော် ဖော်ပြသောအားဖြင့် တစာစာငိုလျက် နို့ချို တောင်းခံကာ
နို့ချိုသောက်စို့ခဲ့ကြပြီ။

ကုမာရငယ်ကား မလှုပ်မခြောက်၊
ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်လက္ခဏာအားဖြင့်လည်း ရောဂါအနာ တစိုးတစမျှရှိသော
အခြင်းအရာကို မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံး မတွေးမဆနိုင်တော့သဖြင့် မယ်တော်မိဖုရား
ကြီးထံ လျှောက်တင်လိုက်ကြလေသည်။

စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီးသည် မဆိုင်းမတွပင် ရောက်လာ၏။

စက်ရာထက်မှ သားငယ်ကို ထိတွေ့ပွေ့ကိုင်သည်။ မိခင်တို့၏ ရင်မှ
ဘာသာစကားဖြင့် အသံဖြင့် ချောမြူသည်။ သို့သော် ချောမြူစကားတို့
ရပ်တန့်သွားကာ

‘အို . . . သားငယ်၊ ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ နို့ရည်သောက်စို့ချိန်မှာ
မွတ်သိပ်ခြင်းကိုလဲ မပြ။ ဆာလောင်ခြင်း အတွက်လည်း သူငယ်တို့ဘာဝ မငိုကြွေး၊
စိုက်မိစိုက်ရာ စိန်းစိန်းပါအောင် ကြည့်လို့သာ နေပါကလား။ မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း
မလှည့်မသိမ်း။ မယ်မယ်ကိုယ်တိုင် အထိန်းအမလုပ်ပြီး ချောမြူတာကိုလည်း
အရေးမထားပါလား’

စန္ဒာဒေဝီ မိဖုရားကြီးသည် မိမိကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်သည့် အဆုံး
မောင်တော်မင်းကြီးအား လျှောက်တော့သည်။

ကာသိကရာဇ်မင်းကြီးသည်လည်း အချိန်မဆိုင်းဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု
ချလိုက်၏ ။

‘သားတော်ရဲ့ဖြစ်ပုံ အကြောင်းအခွင့်ကို
တွေးဆစဉ်းစားကြည့်နေလို့တော့ အမှန်သိရမှာမဟုတ်ဘူး။
ဆရာပုရောဟိတ်တွေကိုသာ နိမိတ်ကြည့်ပြီး ဖတ်ခိုင်းမှ သိနိုင်လိမ့်မယ်’

ပုရောဟိတ်ပဏ္ဍိတ်များလည်း လက်ရင်းစွဲရှိသော နိမိတ်ကျမ်း၊
မင်္ဂလာကျမ်း စသည်များဖြင့် ညှိနှိုင်း တိုက်ဆိုင်ကြည့်ကြ၏ ။ သို့သော် အတွင်းအပ
အန္တရာယ် ရှိဖွယ်လက္ခဏာကိုလည်း မမြင်။ ကုမာရငယ်၏ ရုပ်သွင်၌ လည်း
ရောဂါဝေဒနာတစ်စုံတစ်ရာ ကပ်ငြိသည်လည်း မတွေ့။ မည်သည့်
အထောက်အထားကိုမျှလည်း ထင်ရှားသိရှိ ဖတ်ကြား၍ မရကြ။

ထို့ကြောင့် ပုရောဟိတ် အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းလျက်
တွေးဆချက်တစ်ခုကိုသာ အခြေပြု၍ လျှောက်တင်လိုက်ကြသည်။

‘အရှင်မင်းကြီးရဲ့သားတော်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ခြင်းရာကို

ကျမ်းလာအတိုင်း ထောက်ရှုတဲ့အခါမှာ အခုလို မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေခြင်းဟာ အတွင်းအပ အန္တရာယ်ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ သူငယ်တို့ခလေ့ရှိမိရှုရာ စိတ်စွဲလို့ အဲဒီ အာရုံတစ်ခုခုကို ခုံမင်ကပ်ငြိနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ငတ်မွတ်ခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်းကို အာရုံမကပ်နိုင်ဖြစ်နေတာပါ။ ဒါကြောင့် မငိုကြွေးဘဲရှိနေတာပါ’

‘ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ကြမတုန်း ပုရောဟိတ်တို့’

‘အရှည်အကြာ အချိန်အခါကို ဆွဲပြီး၊ နို့ရည်တိုက်ကျွေးမြဲ ကာလလွန်အောင် ဆက်ထားလိုက်ပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အဟာရပြတ်ပြီဆိုရင် တစ်ပါးသော အာရုံအစွဲအလန်းမှာစိတ်အမျှင်တန်းနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါ။ မွတ်သိပ်ခြင်းဆီသို့ စိတ်ပြန်ကပ်ပြီးငိုကြွေးတောင်းခံလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အခါကျမှ နို့ချိုရည် တိုက်ကျွေးရင် ပျော်ပျော်ကြီးသောက်စို့ပါလိမ့်မယ် အရှင်မင်းကြီး’

‘ကောင်းပြီ၊ သင့်မြတ်တဲ့ ဖြေရှင်းပေးမှုပေပဲ’

ဒါကြောင့် ခမည်းတော် ကာသိကရာဇ်မင်းကြီး၏ အမိန့်ဖြင့် ထိုနေ့မှ အစပြု၍ နို့တိုက်ချိန်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ကြ၏ ။ ယခင်အခါ လေးယောက်စုအလှည့်၊ နို့ထိန်းပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကို မောင်းသံတစ်ချက်ချီ တစ်နာရီပြည့်တိုင်း ပြည့်တိုင်း တစ်ကြိမ် တစ်ကြိမ် အလှည့်ယူတိုက်မြဲ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ထိုအချိန်အတိုင်းအခြားကို ငဲ့ဆွဲ၍ တစ်မောင်းခြား နို့ငတ်ထားလိုက်ကြ၏ ။ အခြေအနေကား ထူးခြားမလာပေ။ ထို့ကြောင့် နှစ်မောင်းခြား၊ သုံးမောင်းခြား ငဲ့ဆွဲပြန်၏ ။ ကုမာရငယ်ထံမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက်မလာခဲ့။ တစ်ပဟိုရ်ခြား၊ နှစ်ပဟိုရ်ခြား။ တစ်နေ့ပတ်လုံး နို့ချိုတိုက်မပေး။ အရေးစမ်းကြပြန်၏ ။ တစ်စိုးတစ်စိသော ညည်းသံအဲ့သံမျှ ထွက်ပေါ်မလာခဲ့။

မွတ်သိပ်ဆာ လောင်ခြင်းကား တစ်လသားကျော်အရွယ် ကုမာရငယ်၏ ခန္ဓာကို နှိပ်စက်ကြ ပေပြီ။ သို့သော် ...

‘သတိထား ... သတိထား ... တေမိယ ... မင်းစည်းစိမ်၊ မင်းအာဏာ၊

ဘုရင်၊ ရာဇပလ္လင်မင်းကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ အကုသိုလ် ရောနှောတဲ့ ပါရမီကုသိုလ် ...၊
ငရဲမီးလျှံ ... သတိထားကြောက်ဖွယ်ပါလား၊’

ငိုသံမပြု၊ ပကတိ မတုန်တလှုပ် ရှိချေသော သား၏ အဖြစ်ကို
မခံမရပ်နိုင်တော့ သူကား မယ်တော်ကြီးဖြစ်လေသည်။ ငါ့သား
နို့ငတ်လှပါသကောဟု ယူကြိုးမရဆိုလျက် ကိုယ်တိုင်လည်း တိုက်ကျွေး၏ ။
နို့ထိန်းတို့အားလည်း တိုက်စေ၏ ။

ဤအခါများတွင် ကုမာရငယ်သည် အာခံတွင်းသို့ ရောက်လာသော
နို့ရည်ချိုကိုသာ သုံးဆောင်၏ ။ အခြားသော သူငယ်တို့လို အလိုအလျောက် လက်ခြေ
စသည်ဖြင့် မသိမ်းယူ။ နို့ချိုသောက်သုံးပြီးသော အခါမှာလည်း မှိန်းမှိန်းယှက်ယှက်
အိပ်စက်ခြင်းလည်း မပြု။

အမြူအချော မေးခေါ်သော်လည်း မကြားသယောင်သဖွယ်
တိမ်းဖယ်လှည့်၍ ချောမြူ သည်ကိုပင် မကြည့်။ အထိန်းအယတို့ ထားတိုင်းသော
ခြေလက် ကိုယ်ခေါင်း လူရိယပုတ် ဖြင့်သာ ပကတိ ရှိနေလေသည်။

*